



Rozjímání na první sobotu (listopad 2023)

UKŘIŽOVÁNÍ PÁNA JEŽÍŠE

sr. Urszula Kłusek, SAC

Ave, Maria! Vítej, Matko Boží, Matko Bolestná, která jsi věrně stála pod Ježíšovým křížem a v lásce a odevzdanosti jsi prožívala jeho utrpení, a takto souhlasila s nejsvětější Boží vůlí. Vůli, která ti v plánu spásy určila místo nejbližší Ježíši jak v jeho slávě, tak i v jeho utrpení. Bolestná Matko, odevzdávám ti tento čas rozjímání a prosím, abys tento skromný dar, který ale plyne z lásky, přijala jako modlitbu a čin zadostiučinění za rouhání a urážky, kterými já i ostatní hříšníci zraňujeme tvé Neposkvrněné Srdce. Maria, chci tě potěšit, chci přinést úlevu tvému utrpení tak, že spolu s tebou zůstanu pod Ježíšovým křížem.

S chvějícím se srdcem přistupuji k rozjímání tajemství Ježíšova ukřižování a tvého podílu na utrpení našeho Pána. Je potřeba s velkou opatrností provázet toho, kdo trpí. Prosím tě tedy, Duchu Svatý, dej mi na tento čas jemnou, něžnou lásku, která způsobí, že budu moci lépe obsáhnout srdcem a pocítit utrpení mé Bolestné Matky. Ať ve mně tato modlitba zesílí lásku a poznání Panny Marie, mé Bolestné Matky a Ježíše, jejího i Božího Syna.

Nemám odvahu přistoupit k rozjímání bolesti Panny Marie sám, proto se obracím o pomoc na sv. Bernarda, velkého ctitele Matky Boží. Jeho slova povzbuzují mé srdce a představitivost, kéž mě povzbudí také ke svaté spoluúčasti a touze potěšit Marii v její bolesti.

Sv. Bernard hovoří o utrpení Matky Boží takto:

„O mučednictví Panny Marie se dovídáme z proroctví Simeonova i ze samotné zprávy o umučení Páně. Stařec Simeon říká o chlapci Ježíšovi: On je ustanoven jako znamení, kterému se bude odporovat. A Marii řekl: I tvou vlastní duší pronikne meč.

Opravdu, blahoslavená Matko, tvou duší pronikl meč. Jinak, kdyby jí nepronikl, neprobodl by tělo tvého Syna. Neboť když tvůj Ježíš – on patří sice všem, ale zvláště tobě – vydechl naposled, ukrutné kopí se už ani nedotklo jeho duše; nešetřilo sice ani mrtvého, ale už mu nemohlo ublížit, jenom mu otevřelo bok; tvou duší však proniklo. Vždyť jeho duše už tam nebyla, ale tvoje nemohla být z těla vytržena. A tvou duší pronikla tak silná bolest, že tě můžeme právem uctívat jako víc než mučedníci, neboť to, jak jsi v soucitu trpěla s ním, převyšovalo všechnu pocit tělesného utrpení.

Což pro tebe nebyla ostřejší než meč ta slova: Ženo, to je tvůj syn? Vždyť ta slova pronikla opravdu duší a zasahovala až do rozdělení duše a ducha. Jaká to výměna! Je ti odevzdán Jan místo Ježíše, služebník místo Pána, učedník místo Mistra, syn Zebedeův místo Syna Božího, pouhý člověk místo pravého Boha. Jak by tato slova nepronikla tvou duší, tak citlivou, když při pouhé vzpomínce na ně puká i naše srdce, ačkoli je kamenné a tvrdé jako železo?

Nedivte se, bratři, že lze nazvat Marii mučednicí v duši. Může se divit jen ten, kdo si nevzpomíná, že slyšel, jak Pavel uvádí

mezi největšími zločiny pohanů jejich bezcitnost. K něčemu takovému mělo srdce Mariino daleko; kéž mají k tomu daleko i její nepatrní služebníci.

Ale snad někdo řekne: „Což nevěděla předem, že Kristus zemře?“ Ano, nepochybně věděla. „Což nedoufala, že zase ihned vstane?“ Ano, jistě pevně doufala. „A přesto měla takovou bolest, když byl ukřižován?“ Ano, měla tak velikou bolest. Ale co je to s tebou, bratře, a odkud máš tu svou moudrost: proč se divíš víc tomu, že Maria trpěla spolu se svým Synem, než že on trpěl? Jestliže on mohl zemřít i tělesně, nemohla ona spolu s ním umírat v srdci? To první způsobila láska, nad kterou nikdo neměl větší; i to druhé způsobila láska, která po lásce Kristově neměla sobě podobnou.“

Matko má, jak veliké je tvé utrpení!? Nejsm schopen je pochopit a porozumět mu, protože v mém srdci není tak veliká a čistá láska, jakou jsi ty, Maria, milovala Pána Ježíše. Neboť čím větší má kdo lásku, tím více dokáže soucítit s trpícími. Děkuji ti, Matko Boží, že jsi pod křížem souhlasila s Boží vůlí a že, i když nikdo z nás nemůže Ježíš zastoupit, přijala jsi sv. Jana, a v něm jsi přijala mne i každého člověka jako své milované dítě. Matko má, jsem tvým nehodným dítětem, nezasloužím si, abys mi svěřovala tajemství svého srdce, ale vím, že i přes to mi chceš říci, co jsi prožívala v tom pro tebe nejtěžším okamžiku, kdy Ježíš umíral a byl pohřben.

Bl. Kateřina Emmerichová popsala to, co viděla v mystickém zjevení, takto:

„A Matka Ježíšova! Ruce jí ztuhly, oči se jí zakalily, tváře se jí pokryly mrtvolnou bledostí, uši neslyšely, nohy jí klesaly — padla na zem, nevědouc, co se děje kolem ní. (...) A když poté nade vše milující a zarmoucená Matka zase pozdvihla

očí, spatřila tělo svého Syna, čistě počaté z Ducha Svatého, tělo těla svého, kost z kostí svých, srdce ze srdce svého, svatou nádobu otevřenou v božském zastínění v jejím lůně, toto tělo nyní oloupené o všecku krásu a podobu, oloupené o nejsvětější duši, vydané na pospas zákonům přírody, kterou stvořil a kterou člověk v hříchu zneužívá a kazí, rozdrčené, ztýrané, zohavené, usmrcené rukama těch, pro jejichž obnovení a oživení vzal na sebe tělo... Ach, vyobcován, proklet, pohaněn visel rozdrásán na kříži mezi dvěma vrahy, jako malomocný, vypleněná schrána veškeré krásy, pravdy a lásky. Kdo pochopí bolest Matky Ježíšovy, Královny všech mučedníků? (...)

Vojín Kassius, později zvaný Longinus, (...) byl náhle jat podivuhodnou horlivostí. Když viděl strašnou zuřivost pochopů a úzkost svatých žen, (které pozorovaly, jak pochopové lámali kosti ostatním odsouzencům), jala ho svatá horlivost a dotčen též milostí, stal se vyplňovatelem jednoho proroctví. Zaraziv koně po pravici Spasitelově, uchopil oběma rukama kopí a vrazil je do Srdce z pravého boku přesvatého těla tak prudce, že jeho hrot vyryl na levé straně prsou malou ránu, a z pravého boku Ježíšova se vyvalil silný pramen krve a vody, a Kassiov vzhůru obrácený obličej byl polit spásou a milostí. Skočil z koně, padl na kolena, bil se v prsa a hlasitě vyznal Ježíše přede všemi. (...)

Nyní mužové položili mrtvé nejsvětější tělo Vykupitele do náruče jeho Matky, jež k němu vzpínala své ruce s bolestí a touhou. (...)

Nejsvětější Panna seděla na rozprostřené houni. Zády se opírala o stočena sukna, snad pláště. Svatá hlava jejího Syna se opírala o její pravé, poněkud pozdvižené koleno, tělo leželo nataženo na plátně na jejím klíně. Bolest nejsvětější Matky byla tak velká jako její láska. Znovu měla v náručí tělo

svého přemilého Syna, jemuž za celou dlouhou dobu mučení nemohla prokázat nejmenší službu lásky. Ale teď viděla hrozně zohavené přesvaté tělo, jeho strašné rány měla přímo před očima a líbala jeho zakrvácené tváře. (...)

Nový skalní hrob Nikodémovi služebníci vyčistili a kadidlem okouřili. Byl ve skále velmi pěkně vytesán. Lehátko ve výklenku pro mrtvolu bylo u hlav poněkud širší než v nohách. Byla na něm vyryta podoba zahaleného těla, u hlavy a u nohou trochu vyvýšená.

Svaté ženy si sedly na zahradní lavičku, která stála proti vchodu do jeskyně. Čtyři mužové nesli tělo Páně dovnitř, složili je na zem a rozšířenou část u hlavy naplnili vonným kořením. Potom na to rozprostřeli roušku a mrtvé tělo položili na lehátko do ní. Plátno viselo z hrobního lehátka dolů. Teď svému Pánu prokázali lásku slzami a objetím a vystoupili z jeskyně. Potom vešla nejsvětější Panna k hrobu sama. Viděla jsem, jak se plačíc sklonila nad mrtvolou svého Dítěte.“

Ó, Maria! Nenacházím slova, abych vypověděl to, co se děje teď v mém srdci, když tě s touhou a láskou provázím, když se loučíš v hrobě se svým Milovaným Synem, když je tvoje Srdce skrz na skrz probodeno bolestí z probodení Ježíšova Srdce. Prosím tě, Maria, ať toto rozjímání ve mě stále trvá a provází mě v mém každodenním životě. Ať tě každý den utěšuji ve tvé bolesti a utrpení. Víím, že pro tebe je potěchou každodenní modlitba o obrácení ubohých hříšníků. Věřím, dobrá Matko, že mi v této modlitbě budeš žehnat.

Amen.

Ave, Maria!